

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodosio Episcopo. 52.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

pissimis flagitiis deprehensi sunt, ad altiorum quoque dignitatis gradum prouehat. Quod si Eusebius, ut ad me scripsisti, omnium in vnum collecta vitia exprimens, atque & eos, quos minimè oportet in sacrum ordinem allegens, & quæstui studēs, & delictis ac voluptatibus indulgens, & seipsum atque amicos ignorans, & hostes viciscens, & sacerdotij dignitate ad tyrannidem abutens, nulla omnino virtutis dote coornatus est: (nam ij, qui ea, quæ à me commemorata sunt, perpetrant, quibusdam haud dubiè virtutibus instructi sunt) id tibi haud mirum videatur. Nam quia nec per seipsum, id quod officij ratio poscit, perspicit, nec cuiusquam monitis atque consilio vti sustinet, eò improbitatis prouolutus est, ut eos etiam, qui omni virtutis genere florent, & Apostolicam vitam ducunt, ac Discipulorum Saluatoris notas retinent (sunt enim, sunt inquam, qui ita viuunt: etiam si nonnulli milles repugnent, omnesque in vitium prolapsos esse affirmant) non modò laudet atque imitetur, verum etiam viruperet & eiiciat. Nam quia illorum ij vitæ rationem vitæ suæ reprehensionem esse existimant, improbitatem suam iis accusandis obtecurum se arbitratur. Quamobrem ne propterea segniores ac languidiorem te præbeas. Consentaneas enim ille suis peccatis pœnas luet.

Hermogeni Episcopo. 51.

Sinceris amicis, atque ob summam virtutem amicitias amplexantibus nunquam carebis, quamdiu talis fueris, qualis nunc es. callidum enim ac peritum huius rei venatorem te præbes, ut qui pro retribus mores habeas. His igitur vttere: atque omnes quibus virtus curæ est, amicum te habituri sunt.

Theodosio Episcopo. 52.

Diuina quædam res est sacerdotium, ac rerum omnium præstantissima. In illud

καὶ μάλιστα βαθυῦ ἀξιῶσι. εἰ δὲ Εὐσεβίος ὡς γεγράφηκε τὰ πάντων ὁμοῦ ἐλαττώματα σπυμαξάδης, καὶ ἐγκρίτων ἐν ὧ οὐ καὶ, ῥηματισμός, μὲν δὲ καὶ περὶ τῶν, καὶ ἐαυτῶν ἢ φίλους ἀγνοῶν, ἐχθροῦ τε ἀμυρόμενος, καὶ εἰς τυραννίδα τῆ ἱερωσύῃ σπουδαίμενος, οὐδενὶ πλεονεκτήματι κεκόσμηται, οἱ γὰρ τὰ εἰρηλῶρα δρώντες, καὶ κατωρθώμασι πᾶσι πάντως εἰσὶ κεκοσμημένοι, μὴ θαυμάσιος. τὸ γὰρ μήτε ἀφ' ἐαυτοῦ συνορᾶν τὸ θεόν, μήτε συμβουλευόντος ἀνέχεσθαι, εἰς τοιαύτῳ ἐξάκειλε κακίαν, ὅς γε καὶ τοὺς πάσῃ ἀρετῇ κομῆστας, καὶ καὶ τὸν ἀποστολικὸν ζῶντας βίον, καὶ τῆς μαθητῆς τῆ σωτῆρος ἀξιοσύνοιας τὸν χαρακτῆρα. εἰσὶ γὰρ εἰσὶ, καὶ μυστακισπῆς μέγανται, πᾶσι εἰς κακίαν ἐκπεπρωμένοι ἀβαθεοφύδοι, οὐ μόνον οὐκ ἀποδέχεται, ἀλλὰ καὶ ζηλοῖ, ἀλλὰ καὶ κακίσει, καὶ ἐξοστρακίσει. ἐλεγχον γὰρ τῶ οικείῃ εἰς τὴν οἰκείῃ νων πολιτείῃ ἠρωόμενος, ἀλλὰ τὸ εἰ κείνης ἀπῆσθαι, τὴν οἰκείαν κακίαν ἀεὶ φέλλειν οἶεται. μὴ τοίνυν ὀλιγοῖται. ἀναλογησάτω γὰρ τοῖς πλάσμασι τὴν πημασίαν ὑφέξει.

Ερμογένει ἑπισκόπῳ. γα.

Φίλων γησίαν ἢ δὲ ἀρετῶν ἀρετῶν τὴν πᾶσι φιλίας ἀσπαζομένων ἔρημος οὐκ ἂν εἴη ἕως ἂν εἴη τοῦτο, οἷός-τωρ εἰ. δεινός γὰρ εἰ τῆς τῆς τῆς ἀρετῆς ἀπῆσθαι ἔχον τῆς πρῶτης. καὶ τοίνυν αὐτοῖς καὶ πάντες, οἷός-τωρ τῆς λόγος, ἐξέσσει σε φίλον.

Θεοδοσίῳ ἑπισκόπῳ. ιβ.

Θεὸν μὲν τοι χρῆμα ἡ ἱερωσύνη. καὶ τῆς ὄντων ἀπάντων τὸ τιμώτατον. ὑβεί:

ὕβρις οὐκ εἰς αὐτὸν μάλιστ' ἀντι-
 πωσὶ κακῶς αὐτὸν μεταχειρίζο-
 μνοι, εἰς ἑσέσθαι παντάπασιν οὐκ
 ἐχρῆν, ἵνα μὴ οἱ ἀνόητοι τὰ τῆς κα-
 κῶς αὐτὸν μεπόντων ἐγκλήματα εἰς
 αὐτὸν πρέπαι πολυμάχου. τῆς γὰρ κα-
 θυβρίζοντων αὐτὸν ἀφένδου, εἰς αὐ-
 τὸν πρέπαι τὰς ἀπίας, ἣν ἐχρῆν καὶ
 ἐκδικίας τυχεῖν, ὡς παροῖν μὲν πα-
 ρὰ ἀνδρῶν μαρῶν, καὶ οἷς ἔθεμις αὐτῆς
 προσάπτεσθαι, ἀ γὰρ ὅτι τῆς κοσμι-
 μῶν ἀρχῶν, ἄλλο ἰδὲ τοῖ ὅτι τὸ παρὰ γ-
 μα, ἄλλος δὲ ὁ ἔδόντος αὐτὸ μεπόν-
 καὶ τῆς ἀρχῆς τὴν οἰκείαν ἐχρῆσθαι τὰ
 ξιν τε καὶ ἀξίαν, ὁ παροῖν ἵστας εἰς αὐ-
 τὸν δίκην δίδωσι τὴν ἐχάπτει, δι' ἣν
 ἀπίαν ὅτι τῆς ἱερωσύνης συγγέσσι τὰ
 παρὰ γματα. καὶ τὰ τῆς οὐ δέοντος αὐ-
 τὸν μεταχειρίζομεν ἀμαρτήματα
 εἰς αὐτὸν ἀναφέρειν πειρῶνται. πωτέ-
 ὄσαν οὐκ οἶδι Εὐσεβιον καὶ Ζώσιμον,
 Παλλαδίον τε, καὶ Μάρωνα τὸν ἱερω-
 σύνην ἐξευτελίζοντες, καὶ μὴ κατ' ἑαυ-
 τῆς τὸ τῆς δίκης ξίφος ἀκονάτωσαν,
 ἀλλ' οὐκ εἰς ἰδὲ εἰ φιλοσοφεῖν οὐκ
 ἀπέχρηται, καμίζεσθαι ὡς ἀλάσ-
 ρας, καὶ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς
 ἐχρῆσθαι. ταύτην δὲ ἀνυμνεύσαν καὶ
 τερατεύσαν, ὡς οὐρανέουσιν πασι
 τὰ παρὰ γματα. δι' αὐτῆς γὰρ καὶ ἀναγεν-
 νόμεθα, καὶ τῆς θείων μετέχοντες μ-
 σθίων, ὡν ἀνευ, τῆς ἑραίων μετα-
 χεῖν οὐκ οἶον τε γερῶν, καὶ τοὺς ἀφεν-
 δεῖς τῆς ἀληθείας χρῆσθαι, ποτὲ ἰδὲ
 λεγούσης, εἰ μὴ τις γεννηθῆ ἐξ ὕδατος
 καὶ πνεύματος, οὐ μὴ εἰσελθῆ εἰς τὴν βα-
 σιλίαν τῆς οὐρανῶν. ποτὲ δὲ, εἰ μὴ
 τις φάγη μου τὴν σάρκα, καὶ πῖνῃ με
 τὸ αἷμα, οὐκ ἔχει μέρος μετ' ἐμοῦ. εἰ
 ποιήσω ἀνευ τούτων οὐκ οἶον τε τῆς θείας
 ἀξιώθησθαι λήξεως, ταῦτα δὲ δι' οὐδέ-
 νος ἐξέρου ἢ τῆς ἱερωσύνης ὅτι πελεῖ-
 ται, πῶς ὅτι πῶς αὐτῆς καταφρονούν-
 τα μὴ εἰς τὰ θεῖα παροῖν (καὶ καὶ τῆς
 ἑαυτοῦ ψυχῆς καταφρονῆσαι). οὐκ
 ἐν ἵνα μὴ ταύτα γένηται τὸν ἰδὲ οὐκ
 θεῖα ζαμν, τὸς δὲ ἀναξίως αὐτὸν με-

autem ij omnium maximè contumeliosi
 sunt, qui malè illud ac sceleratè admini-
 strant. Quos etiam sacerdotio fungi om-
 nino non oportebat, ne stulti atque amè-
 tes homines, eorum qui improbè ac flagi-
 tiosè id muneris gerunt, crimina in sacer-
 dotium conuertere auderèt. Siquidem ijs,
 qui contumelia illud afficiunt, ommissis, cul-
 pam in illud conferunt: cùm contrà ipsū
 ultionem cōsequi par esset, vt pote ab im-
 puris & scelestis hominibus, quibúsque
 illud attingere nefas est, indignè ac petu-
 lanter exagitatum. Nam cùm in munda-
 nis imperiis ac præfecturis aliud est ipsa
 res, aliud is, qui non vt conuenit, eam tra-
 ctat, imperioque ordinem suum ac digni-
 tatem obtinente, is qui contumeliam ipsi
 intulit, extremo supplicio afficitur, quid-
 nam causæ est, quamobrem in sacerdo-
 tio res confundunt, eorumque, qui non, vt
 officij ratio postulat, illud administrant,
 scelera in illud conferre nituntur? Quā-
 obrem desinant ij, qui ob Eusebium, &
 Zosimum, & Palladium, & Maronem sa-
 cerdotium paruipendunt, nec vindicem
 Dei gladium in seipos acuunt: verùm il-
 los quidem, si sapienter se gerere non su-
 stinent, vt impios & execrandos homines,
 ac pietatis & virtutis hostes infectentur:
 sacerdotium autem laudibus efferant, &
 corona donent, vt quod omnibus, quæ cō-
 grua sunt, tribuat. Illius enim opera, & re-
 generamur, & diuinorum mysteriorum
 participes efficitur: quibus sublatis nemo
 cælestia præmia consequi potest: quemad-
 modum ex ipfius veritatis oraculis ab om-
 ni mendacio alienis constat, primò quidē
 his verbis vrentis, Nisi quis regeneratus
 fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non intra-
 bit in regnum cælorum: nunc autem, Nisi
 quis manducauerit carnem meam, & bi-
 berit sanguinem meum, non habebit
 partem mecum. Quocirca si his remotis
 sempiternam sedem consequi non possu-
 mus, hæc autem non alia ratione quàm
 per sacerdotium perficiuntur, qui tandem
 fieri potest, quin is qui illud contemnit,
 contumeliam rebus diuinis inferat, ani-

mámque ipse suam aspernetur? Ac proinde, ne hæc contingant, sacerdotium diuinam quandam rem esse existimemus: eos autem, qui indignè illud obeunt, lachrymis prosequamur, nec eorum errata, ei cui vindicta debetur, ascribamus.

Hieraci Presbytero. 53.

Mulieres eæ, quæ muliebres morbos occultare nequeunt, si formosæ sunt atque opibus circumfluunt, splendidis ac summi pretij lapillis auro intextis gloriatur: si autem deformes & inopes, fucis quibusdam & oculorum pigmentis, ascititiam pulchritudinem comminiscuntur. Quæ autem honestatis ac pudicitia existimationem habere cupiunt, naturæ quidem pulchritudine contentæ sunt: eam autem in melius excolere non repudiant. At verò eæ, quæ verè pudicæ sunt, in animæ cura studium omne suum positum habentes, corpus quidem, vt animæ organum, mediocriter curare minimè defugiunt: at ipsum exornare ac delinire haudquaquam dignantur (ne quod natura feruum est, aduersus animam, cui principatus attributus est, impudenter insurgat) verùm illud ordinem suum agnoscere docent, nec libidinis igniculum ac materiã, tanquam escam, proponunt. Quin potius ignis huiusce materias, quoad eius fieri potest, eximunt. Quo in genere, commemorandam, ac memoria dignam historiam à quodam viro minimè mendaci accipi: quam etiam vxori tuæ narrare operæpretium esse existimaui. Cùm aliquando iuuenis quidam ad libidinem propensus, ac mulierum seruus, pulcherrimam virginem conspexisset, eiusque amore captus fuisset, atque, quò cupiditate sua fruere, nullam non machinam mouisset, illa principij quidem eius postulatam repudiavit. Nam & nobilis, & casta erat, scæque & animum & corpus ab omni libidine intactum seruaturam esse Christo promiserat. Vt autem certior facta est, eum propterea furore ac rabie præcipitem agi, rationem excogitauit, per quam & pudici-

περὶ χυμῶν δακρύομεν, καὶ τὰ τέτων πλάσματα τῆ Σκιδικηθῆναι ὀφειλοῦσιν ἔπι γράφομεν.

Ἱερακὶ πρεσβυτέρῳ. μγ.

τῶν γυναικῶν αἱ μὲν μὴ καρτεροῦσαι κρύψαι τὰς γυναικείας νόσους, εἰ μὲν εὐμορφοὶ εἴεν, καὶ πλούτω κομῶσαι, λίθων πλμαφειάτων αὐγαῖς πρὸς χροῖον κεκραμύνας ἐναβρύνονται. εἰ δὲ χεῖρ δὲ μορφοὶ καὶ πενιχραὶ, χέισμασι καὶ ὑπογραφαῖς ὀφθαλμοῖς τὸ ἔπι κτητον σφίζονται χέλλος. αἱ δὲ σεμνότητος δόξαν ἔχειν βεβλόμεναι, τῷ αὐτοφύει μὲν ἀρκοῦνται χέλλαι, ἀσκέειν δ' αὐτὸ ἔπι τὸ βέλπον οὐ ὀφθαλμοῦται. αἱ δ' ὄντως σόφρονες περὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἔπιμέλειαν πᾶσαι πρὸς τὴν ἔχυσαν, θεραπεύειν ἔχουσα μὲν μετρίως τὸ σῶμα ὡς ὄργανον τῆς ψυχῆς ἔπι παραποιῶνται, κοσμεῖν δ' αὐτὸ χεῖρ ἐναβρύνειν, ἔπι καταξιοῦσιν, ἵνα μὴ φύσιν δούλον ὑπάρχον, τῆς τὴν ἡγεμονίαν ἐμπειπιστευμένης ψυχῆς καταθρασύνηται, ἀλλὰ παιδεύουσιν αὐτὸ τὴν οὐκείαν ἔπι γινώσκων τάξιν, ἔπι ὑπέκκαυμα καὶ ἀσελγείας ὑποθεσιν αὐτὸ χεῖρ ἀποδύειν πρὸς τὴν ἀσπιδίαν. ἀλλὰ καὶ τὰς τῆ πυρὸς τῆς ὡς ἐνδέχεται, ὑπέξαιρσιν ἔχουσαι. ἡκουσα τοίνυν παρὰ πινος φιλαλήθους ἀνδρὸς διήγημα λόγου χαμνήμου ἀξιον, ὃ καὶ τῆ σῆ γυναικὶ διηλῶσαι ἐδιχάωσα. ὅτι ποτὲ νεανίσκος καταφερῆς καὶ γυναικοδούλος ἐσραχότος εὐειδιστοῦ παρθένου, καὶ κατακράτος ἀλόγους, καὶ πᾶσαν μηχανὴν κεκμηκότος ὡς ἔπι λαῦσαι τῆς ἔπιθυμίας, ἐκείνη παρὰ μὲν τὴν ἀρχὴν ἀπηγόρευσεν. ἡν γὰρ καὶ εὐγενῆς, καὶ σόφρων, καὶ ἀνέπαφον καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα διατηρεῖν τῷ Χριστῷ ἐπιχελεμένη. ὡς δ' ἡκουσεν αὐτὸν τὰ μενομενῶν δρῶντα καὶ λυτῶντα, εὖρε μηχανὴν, δι' ἧς καὶ αὐτὴ ἀλέ-